

דברי תורה

מאת נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו שבת פרשת פנחס תשע"ח לפ"ק

יוצא לאור ע"י מכון מעדני מלך וויען - גליון אלף מ"ב

בסעודה שלישית

בקעמפ מתיבתא נחלת יעקב וויען - לאק שעלדריק

באמת חדא קושיא מתורצת בחברתה, כי אמרו (חגיגה יב.) אור שברא הקדוש ברוך הוא ביום ראשון, אדם צופה בו מסוף העולם ועד סופו, כיון שנסתכל הקדוש ברוך הוא בדור המבול ובדור הפלגה וראה שמעשיהם מקולקלים, עמד וגנוז מהן, שנאמר (איוב לא-טו) וימנע מרשעים אורם, ולמי גנוז, לצדיקים לעתיד לבא ע"כ. ואם כן בשביל מעשיהן של הרשעים לא היה אפשר להגדיל אור החמה, והוצרכו למעט הלבנה. ולכן כשראה ה' דלא מיתבא דעתה, אמר לישראל הביאו עלי כפרה שמיעטתי הירח, שאתם אשמים בזה, שאם הייתם טובים לא היה צריך למעט הירח, רק שהחמה תוגדל, וכמו שיהיה לעתיד כשיתוקן חטא אדם הראשון ע"כ. (ועיין בזה בפרדס יוסף פ' בראשית אות כט).

ומעתה הא דיש מיעוט הלבנה, וחידושה בכל חודש, זה נגרם על ידי מעשינו, שאין אנו ראויים לרוב טובה של אור החמה, ולא היו יכולין להגדיל אור החמה אלא למעט אור הלבנה. ועל כן אמר הכתוב 'ובראשי חדשיכם' דייקא, כי אתם במעשיכם גרמתם הראשי חדשים, ולכן עליכם מוטל להביא השעיר עזים חטאת לה', כי מצד ה' היה יכול להגדיל אור החמה, ולהניח אור הלבנה כאור החמה, אבל אתם אשמים בזה, ולכן הביאו עלי כפרה על שמיעטתי הירח.

*

והנה (בקידוש לבנה) אנו מבקשים, יהי רצון מלפניך למלאות פגימת הלבנה ולא יהיה בה שום מיעוט, ויהי אור הלבנה כאור החמה, כמו שהיתה קודם מיעוטה שנאמר את שני המאורות הגדולים ע"כ. ויש להבין למה אנו מדגישים

ובראשי חדשיכם תקריבו עולה לה', פרים בני בקר שנים וגו', ושעיר עזים אחד לחטאת לה' (כח"א). ובאור החיים הק' דקדק למה אמר בכינוי 'חדשיכם', ולא אמר ובראשי 'חדשים'. וכתב לפי שקידוש החודש תלוי בבית דין של מטה ע"כ. ואכתי תקשה למה נרמו זאת דייקא כאן.

ובגמרא (חולין ס:) דקדקו עור, אמר רבי שמעון בן לקיש מה נשתנה שעיר של ראש חודש שנאמר בו (חטאת) לה', אמר הקב"ה שעיר זה יהא כפרה על שמיעטתי את הירח. דרבי שמעון בן פזי רמי, כתיב (בראשית א-טו) ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים [דמשמע שניהם גדולים], וכתיב את המאור הגדול ואת המאור הקטן. אמרה ירח לפני הקב"ה, רבונו של עולם אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד. אמר לה לכי ומעטי את עצמך. אמרה לפניו רבש"ע הואיל ואמרת לפניך דבר הגון אמעיט את עצמי. אמר לה לכי ומשול ביום ובלילה [נחמה היא]. אמרה ליה מאי רבותיה דשרגא בטיהרא מאי אהני [נר בצהריום אינו מאיר]. אמר לה זיל לימנו בך ישראל ימים ושנים. אמרה ליה יומא [חמה] נמי אי אפשר דלא מנו ביה תקופותא [נמנין לחמה, ועל התקופה מעברין את השנה], דכתיב (בראשית א-טו) והיו לאותות ולמועדים ולימים ושנים. זיל ליקרו צדיקי בשמיך, יעקב הקטן, שמואל הקטן, דוד הקטן. חזייה דלא קא מיתבא דעתה, אמר הקב"ה הביאו כפרה עלי שמיעטתי את הירח ע"כ.

ונראה דהנה בלב אריה (שם) הקשה, דלמה צוה ה' שבני ישראל יביאו כפרה על מיעוט הירח, ולא הקב"ה עצמו. אך באמת קשה עוד, למה המעיט ה' את הירח, הלא היה יכול להגדיל אור החמה, והלבנה תעמוד על מעמדה. אבל

הקטן לממשלת הלילה ואת הכוכבים, על ידי שמיעט את הלבנה, הרבה צבאיה להפיס דעתה ע"כ. ומקורו במדרש (ב"ר ו-ד) אמר רבי אחא, משל מלך שהיה לו שני אפוטרופין, אחד שולט בעיר ואחד שולט במדינה, אמר המלך הואיל ומיעט עצמו זה להיות שולט בעיר, גוזר אני עליו, בשעה שהוא יוצא תהא כל אוכלוסא יוצאה עמו, ובשעה שיהא נכנס תהא בולי ודימוס נכנסת עמו. כך אמר הקב"ה, הואיל והלבנה הזו מיעטה עצמה להיות שולטת בלילה, גוזר אני עליה, בשעה שהיא יוצאת שיהו הכוכבים יוצאין עמה, בשעה שהיא נכנסת יהו הכוכבים נכנסים עמה ע"כ. והיינו שאחר שקיבלה דברי ה' באהבה למעט עצמה, ולא רדפה עוד אחר הכבוד, הכבוד רדפה אחריה, להרבות צבאיה ברבבי רבבות כוכבים שיצאו עמה.

*

אך באמת המאמר הזה אומר דרשוני, הלא מבואר ברמב"ם (ה' יסודי התורה ג-ט) כל הכוכבים והגלגלים כולן בעלי נפש ודעה והשכל הם, והם חיים ועומדים ומכירין את מי שאמר והיה העולם, כל אחד ואחד לפי גדלו ולפי מעלתו משבחים ומפארים ליוצרים כמו המלאכים. וכשם שמכירין הקב"ה כך מכירין את עצמן ומכירין את המלאכים שלמעלה מהן. ודעת הכוכבים והגלגלים מעוטה מדעת המלאכים וגדולה מדעת בני אדם ע"כ. וכן אנו אומרים (בתפלת יום שבת קודש) טובים מאורות שברא אלקינו, יצרים בדעת ובבינה והשכל. ואיך יתכן שהירח תרדוף אחר כבוד, הלא שכלה ודעתה קרובה למדריגת המלאכים, ואין לה יצר הרע שתתפתה ממנה, ואיך לא מיתבא דעתה ממה שצוה עליה ה'. וגם למה הרבה את צבאה דייקא בכוכבים.

ונראה דאיתא ברמב"ם (ה' יסודי התורה ב-א) הא-ל הנכבד והנורא הזה מצוה לאהבו וליראה אותו, שנאמר (דברים ו-ד) ואהבת את ה' אלקיך, ונאמר (דברים יב) את ה' אלקיך תירא. והיאך היא הדרך לאהבתו ויראתו, בשעה שיתבונן האדם במעשיו וברואיו הנפלאים הגדולים, ויראה מהן חכמתו שאין לה ערך ולא קץ, מיד הוא אוהב ומשבח ומפאר ומתאוה תאוה גדולה לידע השם הגדול, כמו שאמר דוד (תהלים מב-ג) צמאה נפשי לאלקים לא-ל חי. וכשמחשב בדברים האלו עצמן, מיד הוא נרתע לאחוריו ויפחד, ויודע שהוא בריה קטנה שפלה אפלה, עומדת בדעת קלה מעוטה לפני תמים דעות, כמו שאמר דוד (שם ח-ד) כי אראה שמיך מעשה אצבעותיך, מה אנוש כי תזכרנו ע"כ.

והענין הוא, כי בני אדם רגילין לראות הטבע יום יום, ולכן אין מתפעלים ממנה. אבל החוקר ומתבונן במעשיו וברואיו הנפלאים, יכיר מהם עוצם גדלו ית"ש, ומביאו לאהבת

'פגימת' הלבנה, הלא גם כאשר הלבנה היא במילואה, נתמעטה ממה שהיתה מלפניה, ודי באומרה למלאות 'מיעוט' הלבנה, ויהי אור הלבנה כאור החמה.

ונראה דאיתא בגמרא (חולין ט) אמר רבי יהושע בן לוי כל מעשה בראשית בקומתן נבראו, בדעתן נבראו [שהודיעם שיבראם והם נאותן], בצביונם נבראו [בדמות שבחרו להם], שנאמר (בראשית ב-א) ויכולו השמים והארץ וכל צבאם, אל תקרי צבאם אלא צביונם ע"כ. והיינו שרצה ה' שכל הבריאה כולה תהא מרוצה בבריאתה בדמותה ובצורתה. אמנם דבר אחד יש בבריאה שאינה מרוצה בצביונה, והיא הלבנה, כי בשעה שנבראה, שהודיע ה' לה צביונה, שתהא מאורה גדולה, נאותה והסכימה לאותה דמות, אבל אחר כך המעיטה ה' שלא לרצונה, ונשאר דבר יחידי בהבריאה שאינה מרוצה בצביונה. ודבר זה כאב כביכול לקונה, כד חזייה דלא קא מיתבא דעתה, ואמר ה' הביאו כפרה עלי שמיעטתי את הירח, ואין כל הבריאה לצביונה. וזהו 'פגימת' הלבנה, שהיא היחידית שנפגמה שאין בריאתה לצביונה. ועל זה מתפללים שלעתיד כאשר תחזור להיות אור הלבנה כאור החמה, כמו שהיתה קודם מיעוטה, אז תתמלא פגימת הלבנה, ותהיה כל העולם מתוקנת לצביונה.

*

והנה דבר זה הוא מוסר השכל למאמרם, כל הרודף אחר הכבוד, הכבוד בורח ממנו. וכל הבורח מן הכבוד, הכבוד רודף אחריו (וכעין זה בעירובין יג). כי הירח שרצתה בגדולה יותר נתמעטה כבודה, והשמש שלא רדפה אחר כבוד, ולא איכפת לה בשתי מלכים בכתר אחד, נשארה בגדולתה.

ונראה דלכן אמר ה' לאברהם, אני הנה בריתי אתך, והיית לאב המון גוים, ולא יקרא עוד את שמך אברם, והיה שמך אברהם (בראשית יז-ד). כי אמרו חז"ל (חולין פט). אמר להם הקב"ה לישראל, חושקני בכם, שאפילו בשעה שאני משפיע לכם גדולה, אתם ממעטין עצמיכם, נתתי גדולה לאברהם, אמר לפני (שם יח-כז) ואנכי עפר ואפר ע"כ. והיינו שנתן לו גדולה, אב המון גוים נתתיך, והוא בעיניו עפר ואפר. ולכן קרא אותו 'אברהם' שהוא נוטריקון, ר'ודף א'חר ה'כבוד ה'כבוד ב'ורח מ'מנו. ב'ורח מ'ן ה'כבוד ה'כבוד ר'ודף א'חריו, להורות על מדתו, כי הגם שנעשה אב המון גוים, הוא עומד בענותנותו כמו מתחלה (כן אמרתי בחזיון לילה).

והנה שוב כאשר קיבל הלבנה על עצמה דינה של הקב"ה, לכי ומעטי את עצמך, אמר הכתוב (שם א-טז) ואת המאור

והנה השמש היא הבריאה היותר גדולה שברא ה' בעולמו, וממנה מתקלס עילאה ביתר שאת, שההתבוננות בה מביאה כל בני העולם לאהבת ה' ויראתו. ומתחלה היתה גם הירח בגודל זו, וגם ממנה הגיע קילוסו של מקום. וכעת שנתקטן יותר מששת אלפים פעמים ממה שהיתה מתחלה, אבדה מעלתה זו, שאין התפעלות בריאתה גדולה כמו שהיתה מקדם. ועל דבר זה נצטערה הלבנה, אשר עד עתה היתה מספרת גדולת ה' ששת אלפים יותר פעמים ממה שמספרת עתה, ודבר זה כאב לה מאד.

והשיב לה ה', לכי ומשול ביום ובלילה, תהיה לך מעלה יתירה, שאת תספר שבחו של מקום ביום ובלילה, והשמש אינה מקלס אלא ביום. ועל זה ענתה הירח, מאי רבותיה שרגא בטיהרא מאי אהני. בשעה שיש שמש הזורח על הארץ, ומכירין ממנה גודל כח ה', אין הנר הקטנה של הלבנה מוספת כלום. אמר לה, זיל לימנו בך ישראל ימים ושנים, הלא תהיה לך זכות נוספת כעת, שעל ירך יתקדשו כל מועדי ה' שתלויים בקידוש החודש. וענתה הלבנה, שמעלה זו היתה לה גם עד עתה, שהי ישראל מונים בה התקופה.

אמר לה זיל ליקרו צדיקי בשמך, יעקב הקטן, שמואל הקטן, דוד הקטן. והכוונה היא, כי מדת הענוה חשובה מאד בעיני ה', ותועבת ה' כל גבה לב. והלבנה מלמדת אותנו מדה זו, שמתחלה רצתה גדולה, אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד, והכבוד ברחה ממנה, שנתקטנה ששת אלפים פעמים. ושוב כאשר קיבלה באהבה למעט עצמה, נתעלתה בריבוי צבאיה. ואם כן כבוד ה' תתעלה על ידה לכל באי עולם ללמוד מדת הענוה, וצדיקים יקראו בשמך יעקב הקטן, שמואל הקטן, המורה על ענותנותם.

אך עם כל זה לא מיתבא דעתה, כי צדיקים כאלו שלומדים ממנה לתפוס מדת ענוה, הם מועטים מאד, ורובא דרובא דעלמא רודפים אחר הגדולה והכבוד, וממילא לא משלים זה מה שנחסר ממנה הכבוד שמים שיצתה ממנה בהיותה המאור הגדול, ולא מיתבא דעתה. ואם כן מי הוא האשם בכל זה, שלא מיתבא דעתה בכך, היינו בני אדם שלא למדים מדת הענוה ממנה, על כן הם צריכין להביא כפרה, שבשבילם לא מיתבא דעתה של הלבנה. על כן אמר ה' הביאו כפרה שמיעטתי את הירח, אשר בשבילכם נגרם שנשאר הכאב של הלבנה.

ועל כן לפייסה עוד יותר, הרבה ה' את צבאה ברבבי רבבות כוכבים, אשר ביחד הם הרבה יותר מכמות השמש, שהרי כמה כוכבים יש שהם גדולים מכל כדור הארץ, וזה ישלים ההתבוננות בגודל כבוד ה' שהיה מתחלה מהירח וניטל

ה' ויראתו. הנה נקח נא השמש והירח והכוכבים, מבואר ברמב"ם (שם ג-ח) כל הכוכבים הנראים, יש מהן כוכבים קטנים שהארץ גדולה מאחד מהן, ויש מהן כוכבים גדולים שכל אחד מהן גדול מן הארץ כמה פעמים. והארץ גדולה מן הירח כמו ארבעים פעמים, והשמש גדולה מן הארץ כמו מאה ושבעים פעמים, נמצא הירח אחד מששת אלפים ושמונה מאות מן השמש בקירוב ע"כ.

הבעלי חיים שברא ה' בעולמו, חיות ובהמות ועופות ודגים, יש בהם אלפים מינים וסוגים, וכל מין באופן מיוחד בטבעו. והם מקרני ראמים עד ביצי כנים. והיתוש הקטן כמה נפלא בריאתו, בעינים ורגלים והרגשותיו. וה' מפרנס אותם, והם רבבי רבבות, ואין אחד מהם מת ברעב. ועל כולם גודל חכמה העצומה שיש בהאדם עצמו, שיוכל לראות ולשמע ולדבר, ומוח קטן החכמות שבתוכו יש כל חושי האדם.

והעשבים והאילנות ופירותיהם, לאלפי אלפים מינים, כל פרח פרח לעצמו. ואיך הם גדלים מהאדמה, אחר שזורעין בתוכו ונרקב הזרע לגמרי. ודוד המלך כאשר הזכיר פלאי הבריאה, ברכי נפשי את ה', ה' אלקי גדלת מאד (תהלים קד-א), לא נתן מעצור לנפשו, והכריז בתוך הדברים, מה רבו מעשיך ה', כולם בחכמה עשית, מלאה הארץ קניניך. ומבואר בחתם סופר כי אנו תמהים כאשר נראה שמן יורד מן השמים, ואין מתפעלים ממה שמוציא לחם מן הארץ, מפני שאנו רגילין לראות זאת. אבל דור המדבר שנולדו שם, וראו רק מן יורד מן השמים. לא היה זה אצלם לנס, כי ה' יש לו הכל בשמים, וכמו שמוריד גשמים מוריד מן. ורק כאשר באו לארץ וראו איך זורעין וחורשין וצומח ממנו כל סוגי פירות, היתה זאת להם לפלא, איך יוציא האדמה פירות רבות מזרע אחד שנוזע ונרקב. והמתבונן בהבריאה יתמלא אהבה ותשוקה גדולה לקונו.

והנה כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו (אבות ו-ד). וכל הבריאה מכירה את קונו, ואומרת שירה תמידית לבוראם, וכמבואר בפרק שירה, שכל בעל חי יש לה שירה מיוחדת הנוגעת לטבעה. ואיתא במדרש (תנחומא אחרי ט) רוח הקודש צווחת כי ממזרח שמש ועד מבואו גדול שמי בגוים (מלאכי א-יא), משעה שהשמש זורח עד שעה שהוא שוקע, אין קלוסו של הקב"ה פוסק מפיו, שנאמר ממזרח שמש ועד מבואו. וכן את מוצא בשעה שעמד יהושע ועשה מלחמה בגבעון, מה כתיב שם, אז ידבר יהושע לה' ביום תת ה' את האמורי לפני בני ישראל, ויאמר לעיני ישראל שמש בגבעון דום וגו' (יהושע י-יב), בקש יהושע לשתק את החמה אמר לו שמש בגבעון דום, לא אמר עמוד אלא דום, למה אמר לו דום, שכל זמן שהוא מקלס יש בו כח להלך, דמם עמד ע"כ.

ממנה, וכעת הכוכבים ישלימו זאת. ושאו מרום עיניכם, וראו מי ברא אלה, המוציא במספר צבאם וגו' (ישעיה מ-כו).

*

[ובזה] נראה לבאר מאמרם (נדרים לט): אצל מחלוקת קרח ועדתו, מאי דכתיב (חבקוק ג-יא) שמש ירח עמד וזבלה, שמש וירח בזבול מאי בעיין, והא ברקיע קביעי, מלמד שעלו שמש וירח מרקיע לזבול ואמרו לפניו, רבונו של עולם אם אתה עושה דין לבן עמרם [ממחלוקתו של קרח] אנו מאירים ואם לאו אין אנו מאירין ע"כ. ולכאורה מדוע דוקא השמש והירח העמידו עצמם לתבוע עלבוננו ודינו של משה.

ולפי מה שנתבאר יש לומר, כי הנה ה' פייס את הלבנה, שצדיקים יקראו בשמך, שילמדו מהלבנה מדת הענוה, ותתעלה כבוד שמים מקטנותה. ומי לנו יותר ממשה, שהעיד עליו הכתוב (במדבר יב-ג) והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה, ואם כן למד משה מהלבנה מדתו. וכאשר כעת מתנשא קרח ועדתו עליו, כי כל העדה כולם קדושים, ומדוע תתנשאו על קהל ה', עלו השמש והירח לזבול, ואמרו לפניו, הלא אנחנו היינו מתחלה שוין, ואמרת לכי ומעטי את עצמך, ויתעלה ממך כבוד שמים, במה שצדיקים יקראו בשמך, שילמדו ממך מדת הענוה, והרי משה נתעלה במדה זו במדרגה היותר עליונה, ונתעלה על ידי כבוד שמים ממנו, על כן בדין הוא שאנו תובעים עלבוננו, לעשות דין לבן עמרם].

*

והנה לעתיד נאמר (ישעיה ל-כו) והיה אור הלבנה כאור החמה. ויש לומר דבאמת הלבנה לא מיתבא דעתה שהמעייטו אותה, אך נתפייסה שליקרו צדיקים בשמך, שילמדו ממנה מדת הענוה, ותתעלה ממנה כבוד שמים. אבל לעתיד תתקיים ומלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים (שם יא-ט), ולא יצטרכו ללמוד מהלבנה מדת ענוה, על כן אז תחזור למעלתה, ותהיה אור הלבנה כאור החמה.

ומה נעימים הם הדברים שהובאו בפתח עינים להחיד"א (שבועות ט). דלכן אומרים במוסף ראש חודש, מזבח חדש בציון תכין, ועולת ראש חודש נעלה עליו, ושעירי עזים נעשה ברצון, דכיון שיוחזר אור הלבנה כאור החמה, לא יצטרכו עוד לחטאת לכפרה, ושעירי עזים נעשה אז 'ברצון' ולא לכפרה ודפח"ח. (ועיין בני יששכר ראש חודש ג-א, ו-ז).

*

ובזה יתבאר נבואת הנביא לעתיד, לא יהיה לך עוד השמש לאור יומם, ולנוגה הירח לא יאיר לך, והיה לך ה' לאור עולם ואלקיך לתפארתך (שם ס-ט). כי בזמן הזה כאשר כבוד ה' הסתר דבר, ואין רואים שיש מנהיג להבירה, צריכין אנו להתעורר לאהבת ה' ויראתו מהשמש והירח, אשר השמים מספרים כבוד א-ל, ומעשה ידיו מגיד הרקיע (תהלים יט-ב). אבל לעתיד כאשר כבוד ה' עליך יזרח, ותתמלא הארץ דעה את ה', לא נצרך עוד השמש והירח, שיאירו את עינינו להכיר כבוד ה' ותפארתו, אלא והיה לך ה' לאור עולם ואלקיך לתפארתך, שתתגלה כבוד ה' על כל הארץ, וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דבר.

*

והנה ידועים הם דברי האר"י ז"ל (שער הכוונות ר"ה דרוש א) כי שני החדשים של תמוז אב, שבהם אנו מקוננים על חורבן בית מקדשינו, הם כנגד שתי העינים. אשר על זה מקוננים, 'עיני עיני' יורדה מים (איכה א-טו) ע"כ. (ועיין בני יששכר אב א-ד). והענין יש לומר דידוע כי שתי העינים הם להורות, שיש להסתכל בעין אחת על גדולת הבורא, ובעין השנית על שפלות עצמו (עיין עבודת ישראל פ' שופטים). ובזמן שבית המקדש היה קיים, היו רואין עין בעין במקדש ה' גדולת הבורא, בעשרה נסים שהיו שם תמיד (אבות ה-ה), וממילא באו להכיר שפלותו של האדם, אשר הוא בריה קטנה ושפלה נגד עוצם רום גודל ה'. אך כאשר מפני חטאינו גלינו מארצנו, נחסר לנו כל זאת, ועיני עיני יורדה מים, שאין רואין עוד גדולת הבורא, וממילא חסר גם בהכרת שפלות עצמו.

אך יש לומר עוד טעם שנברא האדם בשתי עינים, כי העין האחד הרי הוא צריך שלא יכשל בעץ ואבן, והוא לטובת גופו. אבל לא די בזה לבד, אלא הוא צריך עוד עין להביט גם על טובת חבירו, מה הוא יכול להטיב לו, ובמה יוכל למלא חסרון חבירו, כי הרי עולם חסד יבנה. אך בבית שני הרי שנאת חנם היה ביניהם (יומא ט), וגם בבית ראשון היתה חטא זה בנשיאי ישראל (שם). ואם כן לא השתמשו בעיניהם כהוגן, שהיה עיניהם צרה באחרים, ולכן 'עיני עיני' יורדה מים. והתיקון לזה הוא להרבות באהבת חבירים, ולהשתדל להטיב לאחרים, ומכל שכן למנוע מאונאת דברים, ודיבורי לשון הרע וכו'.

הגליון הזה נתנדב על ידי

מוה"ר ר' שמואל מאיר פשערהאפפער הי"ו לרגל השבחה השרויה במעונו בהכנס בני לעול התורה והמצות	מוה"ר ר' אליעזר דוב סאמעט הי"ו לרגל השבחה השרויה במעונו בהולדת בתו למול מזב	מוה"ר ר' יעקב קליין הי"ו לרגל השבחה השרויה במעונו בהולדת בתו למול מזב
--	---	---